

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

# Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Keleti aromák hálójában**

# 1. Illatos vesztegetés

Mirella

A vámház vörös téglás épülete komoran magasodott a vásártér szélén, ahol a szigorú tekintetű adószedő már az első hajnali kordékat állította meg. Mirella egy pillanatra megszorította a gyeplőt, majd szája szögletében pimasz, mégis ártatlannak ható mosoly villant.

– Békesség és jó egészség, tekintetes uram! – kiáltotta mézédés hangon, amint a szekér megállt a fa sorompó előtt. – Csak a szokásos gyógyfüveket és a friss levendulaolajat hoztam a kelmed szépséges feleségének.

A kövérkés vámőr gyanakvóan méregette a ponyvával letakart rakományt, s már nyúlt volna a hegyes pizskavasért, hogy átböködjé a bálákat. Borda azonban ekkor halk, mély morgással lépett közelebb. Hatalmas, fekete szőre felborzolódott, sárgás szemei szinte égették a tisztviselő kinyújtott kezét.

– Jaj, ne haragudjon meg rá, nagyságos uram! A hűséges jószág nem szereti, ha a drága kenőcsök közelébe nyúl bárki – bájolgott Mirella, s gyorsan a férfi tenyerébe csúsztatott egy apró, csiszolt fiolát. – A ráncokra csodaszer! Egyetlen csepp, s a nagyságos asszony tíz évet fiatalodik.

A vámőr kapzsi tekintete rögtön meglágyult, s a fiolát rögvest a zsebébe süllyesztette, majd hanyagul intett a sorompókezelőnek. A nehéz fagerenda nyikorogva emelkedett fel, a kordé pedig zökkenve gördült át a vámház árnyékából a vásári forgatag biztonságát adó, tarka zsongásába.

# 2. Keleti aromák hálójában

Mirella

A szekér kerekei döcögve nyelték el a vásártér kavicsos porát, amint a kordé átvágott a színes sátrak és a harsány kikiáltók zűrzavaros forgatagán. Mirella megkönnyebbülten, mégis éber figyelemmel kémlelte a tömeget. Borda szorosan a kerekek mellett lépkedett, felborzolt szőrrel, feszülten méregetve a körülöttük tolongó embereket.

– Csak óvatosan, öregem – suttogta Mirella halk, szaggatott hangon. – A kapun átjutottunk, de a neheze még hátravan.

Hamarosan elérték a módosabb kereskedők utcáját, ahol a levegőben fahéj, szegfűszeg és drága olajok nehéz illata terjengett. Egy selyemmel és bársonnyal borított pult mögött ott pöffeszkedett a város leggőgösebb fűszerkalmárja, aki megvető fintorral méregette a felé igyekvő egyszerűbb népséget. Mirella szemei ravaszul megvillantak: pontosan erre a pökhendi alakra volt szüksége.

A szekérrel a stand közelében állt meg, majd teátrális mozdulattal egy apró, keleti növényi magot morzsolt szét az ujjai között. A fanyar, rendkívül intenzív aroma azonnal elérte a kalmár kényes orrát. A férfi pimasz tekintetében rögvést felcsillant a kapzsiság, ahogy gyanakvóan előrehajolt a pult felett.

- Szép jó napot, tekintetes uram - mondta Mirella álszent alázattal, édesen mosolyogva.  
- Csak a szokásos árumat hoztam, de úgyse érdekelné a kelmed finom orrát egy ilyen ritka, keleti ritkaság...